

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 99/09-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. apríla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. K. M., súdneho exekútora, K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Daňového úradu Košice I v konaní o návrhoch podaných 20. až 22. decembra 2006 a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S 93/2007 z 25. septembra 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. K. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2008 doručená sťažnosť JUDr. Ing. K. M., súdneho exekútora, K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Daňového úradu Košice I (ďalej len „daňový úrad“) v konaní o návrhoch podaných 20. až 22.

decembra 2006 a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 S 93/2007 z 25. septembra 2008.

Zo sťažnosti a z pripojenej dokumentácie vyplýva, že «v dňoch 20. až 22. 12. 2006 podal daňový subjekt - sťažovateľ 24 podaní správcovi dane, ktorým bol v tom čase Daňový úrad Košice V.

Správca dane požiadal nadriadený orgán o predĺženie lehoty na rozhodnutie o týchto podaniach.

Dňa 28. 2. 2007 bolo sťažovateľovi doručené oznámenie Daňového úradu Košice V sp. zn. 709/230/6651/07/ZIM zo dňa 19. 2. 2007, v ktorom správca dane oznamuje, že vzhľadom na osobitnú povahu týchto prípadov požiadal v zmysle ustanovenia § 30a ods. 3 Zákona č. 511/1992 Zb. o predĺženie lehoty na rozhodnutie nadriadený orgán. Správca dane neuviedol, dokedy lehotu na rozhodnutie nadriadený orgán predĺžil.

Sťažovateľ podal voči takémuto postupu námietku proti nesprávnemu postupu zamestnancov správcu dane zo dňa 5. 3. 2007.

Dňa 7. 3. 2007 sťažovateľ zaslal Daňovému úradu Košice V sťažnosť na nesprávny a nezákonný postup zamestnancov správcu dane - nerešpektovanie procesného postupu pri dodržiavaní povinnosti dodržiavania zákonných procesných lehôt na rozhodnutie zo dňa 5. 3. 2007, ktorú postúpil Daňový úrad Košice V orgánu príslušnému vybaviť sťažnosti - oddeleniu petícií a sťažností DR SR, ktorá bola doručená dňa 12. 3. 2007.

Dňa 19. 3. 2007 bolo sťažovateľovi doručených 17 odpovedí Daňového úradu Košice V, v ktorých odpovedal sťažovateľovi, že nebude vo veci rozhodovať.

Dňa 19. 3. 2007 podal sťažovateľ osobne v podateľni DÚ Košice V podanie pod názvom „žiadost' o vydanie rozhodnutí a dodržanie zákonnej procesnej lehoty na vydanie rozhodnutí a odstránenie nečinnosti správcu dane - DÚ Košice V“, v ktorých sa domáhal rozhodnúť vo všetkých 18 začatých konaniach rozhodnutím a nie odpoveďou resp. postúpením veci nadriadenému orgánu.

Dňa 27. 6. 2007 bolo doručené daňovému subjektu oznámenie o vybavení sťažností DR SR sp. zn. I/132/1951-45197/07/Str. (Stf. č. 29/2007) zo dňa 6. 6. 2007, v ktorej konštatuje DR SR, že je neopodstatnená, lebo nadriadený orgán včas požiadal o predĺženie

lehoty na rozhodnutie vo všetkých 24 začatých konaniach. Neuvedenie lehoty, o koľko boli predĺžené, lehoty na rozhodnutie DR SR nepovažuje za porušenie zákona.

Dňa 22. 2. 2007 bolo doručené DR SR v Banskej Bystrici podanie pod názvom „sťažnosť - nerešpektovanie povinností rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb rozhodnutím zo dňa 16. 3. 2007“.

Dňa 20. 4. 2007 bolo sťažovateľovi doručené rozhodnutie DR SR, v ktorom je okrem iného uvedené, že DÚ Košice V požiadal listom č. 709/230/1327/07 zo dňa 11. 1. 2007 nadriadený orgán o predĺženie lehoty na rozhodnutie a nadriadený orgán listom sp. zn. I/223/1359-8466/2007 zo dňa 26. 1. 2007 oznámením lehotu predĺžilo.

Dňa 27. 4. 2007 podal sťažovateľ podanie pod názvom „námietky proti postupu zamestnanca správcu dane - Ing. V. P., námestníka DR SR pre správu pri rozhodovaní o námietke proti postupu zamestnanca správcu dane - riaditeľa DÚ Košice V“ zo dňa 27. 4. 2007.

Dňa 7. 5. 2007 bola doručená sťažovateľovi odpoveď pod názvom „žiadosť o vydanie rozhodnutia a dodržanie zákonnej procesnej lehoty na vydanie rozhodnutí a odstránenie nečinnosti správcu dane DÚ Košice V - odpoveď - 695/321/31918/2007/Šál zo dňa 17. 4. 2007“. Z tejto odpovede Daňového úradu Košice I - nového správcu dane vyplýva, že tento správca dane podľa jeho názoru nemôže vydať žiadne rozhodnutie.

Dňa 29. 6. 2007 bolo doručené sťažovateľovi rozhodnutie vydané opäť vecne a funkčne nepríslušným orgánom č. j. I/223/3969-43993/2007/991545-r zo dňa 1. 6. 2007, v ktorej nevyhovelo námietke s tým, že v ničom námestník GR DR SR nepochybil a neoznámene skutočnosti sťažovateľovi o koľko bola lehota na rozhodnutie predĺžená nie je porušením zákona. Potvrdil však, že lehoty na rozhodnutie vo všetkých 24 začatých konaniach boli nadriadeným orgánom predĺžené.

Dňa 22. 5. 2007 podal sťažovateľ podanie pod názvom „Sťažnosť - porušenie povinnosti správcu dane DÚ Košice I rozhodnúť o právach a povinnostiach v 24 začatých daňových konaniach (Odpoveď DÚ KE I č. j. 695/321/31918/2007/Šál zo dňa 17. 4. 2007) zo dňa 20. 5. 2007, ktorú vrátil listom pod názvom „vrátenie podania č. j. I/123/7437-43789/07/Fre zo dňa 28. 5. 2007 a ktorú doplnil oznámením č. j. I/132/7437-48506/07/Fre zo dňa 20. 6. 2007 z dôvodu, že ju podal orgán verejnej správy - súdny exekútor a nie sťažovateľ v postavení súdneho exekútora.

Dňa 6. 7. 2007 bolo doručené sťažovateľovi „Oznámenie o vybavení sťažnosti“ vydané DR SR č. j. I/132/5172-41745/07/Fabi (St. č. 40/07) zo dňa 14. 6. 2007, v ktorom sa sťažovateľ po prvýkrát dozvedel, že DR SR predĺžilo lehotu vo všetkých 23 podaniach (správne 24 podaniach) oznámením č. j. I/223/1359-8466/2007/992517 zo dňa 15. 3. 2007. Táto predĺžená lehota však nebola splnená v 17+1 začatom konaní dodnes, čím došlo zo strany tak DÚ Košice V (od 21. 3. 2007 je delegovaným miestne príslušným správcom dane už DÚ Košice I), ale najmä DÚ Košice I, ktorý rozhodnúť vo veci odmieta vo veci 17 + 1 začatých konaní, aj napriek tomu, že DR SR potvrdilo, že v týchto konaniach sa bude rozhodovať rozhodnutiami, čo dokazuje predĺženie lehôt na rozhodnutie v 23 (správne 24) začatých konaniach.

Daňové riaditeľstvo SR, pracovisko Košice rozhodnutím sp. zn. VI/230/64/697/2007 zo dňa 28. 2. 2007 rozhodlo tak, že Daňové riaditeľstvo SR pracovisko Košice v zmysle § 4 ods. 1 Zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov na základe návrhu Daňového úradu Košice V o delegovanie daňového subjektu Ing. Mgr. K. M. zo dňa 29. 1. 2007 o delegovanie miestnej príslušnosti vyhovel a delegoval miestnu príslušnosť na správu daní daňového subjektu z Daňového úradu Košice V na Daňový úrad Košice I od nasledujúceho dňa po dni doručenia rozhodnutia.

Dňa 8. 8. 2007 podal sťažovateľ žalobu na začatie konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy na Krajský súd v Košiciach.

Dňa 28. 10. 2008 bolo doručené sťažovateľovi uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S 93/2007 zo dňa 25. 9. 2008, ktorým súd návrh zamietol a navrhovateľovi právo na náhradu trov konania nepriznal.».

Na základe sumarizácie opísaného skutkového stavu sťažovateľ dospel k názoru, že správca dane je v daňovom konaní nečinný a odmieta vydať rozhodnutie, pričom z príslušných ustanovení zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“) nevyplýva možnosť správcu dane vyberať si, akým spôsobom vybaví podanie daňového subjektu.

V tejto súvislosti sťažovateľ nesúhlasí s názorom vysloveným v napadnutom uznesení krajského súdu, podľa ktorého začatie konania v zmysle § 20 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov je podmienené kvalifikovaným podnetom, ktorý je schopný vyvolať účinky začatia daňového konania.

Podľa sťažovateľa je správca dane povinný zákonom predpísaným spôsobom vybaviť aj podanie, ktoré nie je špecifikované v iných ustanoveniach zákona o správe daní a poplatkov. Správca dane však podľa tvrdenia sťažovateľa *„... doposiaľ nevydal v konaní začatom sťažovateľovým podaním, žiadne rozhodnutie. Napriek tomu, že sťažovateľ využil možnosť, aby dosiahol nápravu tohto stavu v konaní pred všeobecným súdom, Krajský súd v Košiciach mu túto ochranu neposkytol.“*

Podľa názoru sťažovateľa *„... postupom Daňového úradu Košice I a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S 93/2007 zo dňa 25. 9. 2008 došlo k porušeniu práva sťažovateľa - na prejednanie veci zákonom ustanoveným spôsobom podľa článku 46 ods. 1 Ústavy“*.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Právo sťažovateľa - na prejednanie veci zákonom ustanoveným spôsobom podľa článku 46 ods. 1 Ústavy, bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S 93/2007 zo dňa 25. 9. 2008 a postupom Daňového úradu Košice I porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S 93/2007 zo dňa 25. 9. 2008 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Košiciach aj Daňovému úradu Košice I pokračovať v porušovaní namietaných právach sťažovateľa.

Daňový úrad Košice I a Krajský súd v Košiciach sú povinní nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa relevantného znenia čl. 46 ods. 1 ústavy upravujúceho základné právo, porušenie ktorého sťažovateľ namieta, sa v prípadoch ustanovených zákonom každý môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak túto ochranu neposkytujú všeobecné súdy.

1. Podľa obsahu sťažnosti jej predmetom je v prvom rade tvrdenie sťažovateľa o tom, že postupom daňového úradu bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Podľa § 7 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve súdy preskúmavajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnictve súdy preskúmavajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250 ods. 2 prvej vety OSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach.

Zo sťažnosti, ako aj z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ doručil 20. až 22. decembra 2006 Daňovému úradu Košice V, ktorý bol v tom čase príslušným správcom dane, podania z 18. decembra 2006 označené ako „*Uplatnenie si práva premlčania z dôvodu zániku práva pokračovať v daňových kontrolách podľa ustanovenia § 15 ods. 13 v spojení s ustanovením § 30a ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.*“. Nečinnosť správcu dane videl sťažovateľ v tom, že o jeho podaniach nebolo rozhodnuté formou rozhodnutia, ktoré by obsahovalo všetky náležitosti uvedené v § 30 ods. 2 zákona o správe daní a poplatkov, ale bolo vybavené iba listom z 13. marca 2007. Pred podaním návrhu na nečinnosť orgánu verejnej správy na súde podal sťažovateľ sťažnosť - „*nerespektovanie povinnosti rozhodnúť o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb len rozhodnutím*“ zo 16. marca 2007 na Daňovom riaditeľstve Slovenskej republiky v Banskej Bystrici (ďalej len „daňové riaditeľstvo“). Táto sťažnosť bola vybavená oznámením zo 6. júna 2007 č. I/132/1951-45197/07/Str, St. č. 29/2007 ako neopodstatnená.

Keďže z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ skutkovo namieta okrem iného aj nečinnosť orgánu štátnej správy, ústavný súd upriamuje pozornosť na § 250t ods. 1 OSP, podľa ktorého fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť.

Týmto zákonným postupom sa zabezpečuje ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu. Toto právo zahŕňa aj právo fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktorá sa domáha, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť v lehote, ktorú zároveň určí. Orgán verejnej správy nekoná spôsobom určeným príslušným právnym predpisom, najmä ak je v konaní nečinný a uvedenou nečinnosťou je fyzická osoba alebo právnická osoba ukrátená na svojich právach.

Z citovaných právnych noriem vyplýva, že vo veci sťažovateľa je daná právomoc všeobecného súdu v správnom súdnictve rozhodovať o nečinnosti orgánu verejnej správy,

ktorým je aj daňový úrad, prípadne tiež o jeho rozhodnutí a postupe, pokiaľ sťažovateľ dospel k záveru, že bol takýmto jeho postupom alebo rozhodnutím ukrátený na svojich právach (zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal krajskému súdu žalobu zo 7. augusta 2007 na nečinnosť orgánu verejnej správy). Túto právomoc správneho súdnictva nemožno nahradiť konaním pred ústavným súdom.

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci.

2. Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou taktiež dožaduje, aby ústavný súd vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní bolo predovšetkým zistiť, či sťažnosť sťažovateľa v tejto časti nie je zjavne neopodstatnená. Námietky sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu boli založené na argumentácii, že v zmysle „*zásady zakotvenej v článku 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorej štátne orgány môžu konať len na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, je správca dane viazaný v Zákone č. 511/1992 Zb. predpísanými postupmi a v prípade, že daňové konanie začalo, čo je nesporné, postupovať v ňom jedným zo zákonom predpísaných spôsobov*“. Napriek tomu, že „*správca dane doposiaľ nevydal v konaní, začatom sťažovateľovým podaním, žiadne rozhodnutie*“ a sťažovateľ využil možnosť, aby dosiahol nápravu tohto stavu v konaní pred všeobecným súdom, podľa jeho tvrdenia „*Krajský súd v Košiciach mu túto ochranu neposkytol*“.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť

porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 66/02, IV. ÚS 71/05), resp. pri ktorej je zjavná absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej (mutatis mutandis III. ÚS 138/02).

Ústavný súd v súvislosti s argumentáciou sťažovateľa obsiahnutou v sťažnosti považoval za potrebné poukázať na podstatu a účel konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa štvrtej hlavy piatej časti OSP, ktorú možno vyvodiť predovšetkým z ustanovenia § 250t ods. 1 OSP prvej vety a spočíva v možnosti účastníkov konania pred orgánom verejnej moci domáhať sa prostredníctvom žaloby odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy (žalovaného), ktorý vo veci nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom, pričom týmto odstránením nečinnosti orgánu verejnej správy sa vytvoria predpoklady aj na odstránenie právnej neistoty účastníkov tohto konania, ktorej dlhodobé a neprimerané pretrvávanie spravidla naznačuje, že dochádza k porušeniu ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Úloha súdu v tomto konaní spočíva v povinnosti preskúmať na základe žaloby, či je dotknutý orgán verejnej správy (žalovaný) v napadnutom konaní skutočne nečinný, resp. či nekoná bez vážneho, t. j. právne relevantného a akceptovateľného dôvodu a na tomto základe rozhodnúť buď tak, že dotknutému orgánu verejnej správy uznesením uloží, aby v primeranej lehote vo veci rozhodol, alebo ak dospeje k záveru, že žaloba je nedôvodná alebo neprípustná, žalobu uznesením zamietne.

V napadnutom uznesení krajský súd svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby sťažovateľa odôvodnil takto:

«Podaním z 18. 12. 2006, ktorý bol odporcovi doručený dňa 22. 12. 2006, sa navrhovateľ domáhal rozhodnúť o otázke zániku práva z dôvodu uplatnenia premlčania, pretože zaniklo oprávnenie správcu dane ukončiť daňové kontroly za zdaňovacie obdobie december 2000 (opakovaná) februára - december 2001 a január 2002, pretože správca dane nedodržel zákonnú lehotu na ukončenie daňových kontrol do 12 mesiacov od ich začatia, čím porušil povinnosť uloženú zákonom v ustanovení § 30a ods. 7 zákona

č. 511/1992 Zb. Pretože z dôvodu uplatnenia premlčania nedošlo k ukončeniu daňových kontrol zákonným spôsobom, úkon prerokovania protokolu o kontrole považuje za absolútne neplatný a platobné výmery vydané podľa ustanovení § 44 ods. 6 v spojení s ustanovením § 15 ods. 13 zákona č. 511/1992 Zb. rovnako absolútne neplatné a nulité z dôvodu nerešpektovania procesných podmienok konania, zániku práva, uplynutím zákonných lehôt ustanovených v § 30a ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb. Žiadal, aby konanie o daňových kontrolách, resp. vyrubovacie konania a dovolacie konanie bolo zastavené podľa ustanovení § 25 ods. 1 písm. f) uvedeného zákona.

Odporca listom z 13. 3. 2007 navrhovateľovi uviedol, že dôvody uvedené v návrhu navrhovateľa boli preverované na základe jeho sťažnosti Daňovým riaditeľstvom SR Banská Bystrica, odborom vnútornej kontroly, oddelením petície a sťažností. Nedodržanie lehoty na vykonanie daňovej kontroly, ktorá je upravená v ustanovení § 30a ods. 7 a 8 zákona č. 511/1992 Zb. bola predmetom jeho žaloby, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia správneho orgánu - Daňového úradu Košice V. z 10. 7. 2006 č. j. 709/320/25433/06 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S/41/2006. Poukázal na to, že dôvody, ktoré navrhovateľ uviedol vo svojom návrhu, boli súčasťou procesu, ktorý predchádzal vyrubovaciemu konaniu a tento postup je v súčasnosti preskúmaný v rámci odvolacieho konania.

Zo súvisiacich spisov Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S/85/2007, 6 S/126 - 132/2007 a 7 S/106 - 111/2007 súd zistil, že navrhovateľove návrhy na nečinnosť správneho orgánu súvisia s daňovou kontrolou začatou dňa 25. 5. 2005, ktorú navrhovateľ neumožnil ukončiť, preto správca dane určil základ dane a DPH podľa pomôcok podľa § 29 ods. 6 zákona o správe daní a protokol o tomto určení bol prerokovaný 31. 10. 2006. Vo vyrubovacích konaniach bolo vydaných 13 platobných výmerov, všetky vydané 3. 11. 2006, ktoré boli navrhovateľovi doručené 24. 11. 2006 a navrhovateľ proti všetkým platobným výmerom podal odvolanie. V odvolaniach namietal rovnaké nedostatky postupu správcu dane a vykonávanej kontroly ako v návrhu zo dňa 18. 12. 2006. O odvolaniach daňové riaditeľstvo rozhodlo 13 rozhodnutiami zo dňa 12. 10. 2007 a navrhovateľ podal proti týmto rozhodnutiam žaloby doručené súdu 7. 11. 2007...

Návrhom na začatie konania „uplatnenia si práva premlčania z dôvodu zániku práva pokračovať v daňových kontrolách podľa ustanovenia § 15 v spojení s ustanovením § 30a

ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.“ sa navrhovateľ domáhal, aby odporca zastavil daňové kontroly podľa § 25 ods. 1 písm. f) citovaného zákona, hoci v čase návrhu odporca daňovú kontrolu nevykonával, pretože táto bola ukončená 31. 10. 2006 a vo vyrubovacom konaní, ktoré nasledovalo po ukončení daňových kontrol, boli vydané správcom dane platobné výmery. V čase doručenia návrhu dňa 22. 12. 2006 odporcovi sa už uskutočňovalo odvolacie konanie na odvolacom daňovom orgáne. Za tejto situácie podanie návrhu na zastavenie konania a zrušenia platobných výmerov v rámci autoremedúry, keď nielen daňová kontrola, ale aj vyrubovacie konanie bolo ukončené vydaním platobných výmerov, nie je možné považovať za také podanie, ktoré by malo za následok začatie konania podľa § 20 zákona č. 511/1992 Zb. Podľa odseku 5 citovaného ustanovenia pre konanie je rozhodujúci obsah podania, i keď je nesprávne označené. Z podania musí byť zrejmé, kto ho podáva, čoho sa týka a čo navrhuje.

Bez ohľadu na to, ako navrhovateľ označil svoje podanie z 18. 12. 2006, s poukazom na citované ustanovenie je toto podanie potrebné posúdiť ako odvolanie proti platobným výmerom z 3. 11. 2007 (správne má byť „3. 11. 2006“, pozn.), pretože navrhovateľ požaduje preskúmanie či bol postup správcu dane v rámci daňovej kontroly a vyrubovacie konanie v súlade so zákonom a žiada zrušenie platobných výmerov v rámci autoremedúry. V čase podania návrhu už prebiehalo odvolacie konanie začaté na základe predchádzajúceho odvolania navrhovateľa z 8. 12. 2006 a dôvody odvolania, ktoré doplnil podaním z 11. 1. 2007 sa prekrývajú s obsahom podania z 18. 12. 2007.

Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že odporca nebol nečinný ak o návrhu navrhovateľa z 8. 12. 2006 nerozhodoval formou rozhodnutia a na jeho podanie reagoval iba oznámením z 13. 3. 2007.

Preto podľa § 250t ods. 3 O. s. p. návrh ako nedôvodný zamietol.»

Podľa názoru ústavného súdu si krajský súd zákonu zodpovedajúcim spôsobom splnil úlohu vyplývajúcu mu z ustanovení štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, keďže na základe žaloby sťažovateľa preskúmal, či je žalovaný orgán verejnej správy - daňový úrad v predmetnom konaní skutočne nečinný, resp. či nekoná bez vážneho, t. j. právne relevantného a akceptovateľného dôvodu a na základe toho napadnutým uznesením rozhodol. Ústavný súd v súvislosti s uvedeným pripomenul, že sťažovateľ

nenamietal vo svojej sťažnosti postup krajského súdu, ktorý smeroval k vydaniu napadnutého uznesenia.

Kľúčovou, a teda právne aj skutkovo relevantnou otázkou v predmetnom konaní, na ktorú bol krajský súd povinný jasne a presvedčivo zodpovedať, bola otázka, či je daňový úrad v tomto konaní skutočne nečinný, resp. či nekoná bez vážneho, t. j. právne relevantného a akceptovateľného dôvodu. Ako vyplýva z citovanej časti napadnutého uznesenia krajského súdu, na túto otázku odpovedal síce stručne, ale podľa názoru ústavného súdu jasne a zrozumiteľne. Krajský súd uviedol, že daňový úrad nebol vo veci podaní sťažovateľa nečinný, ak o návrhu sťažovateľa z 18. decembra 2006 nerozhodoval formou rozhodnutia a na jeho podanie reagoval iba oznámením z 13. marca 2007, pretože v čase podania návrhu sťažovateľa správcovi dane (22. decembra 2006) už prebiehalo odvolacie konanie na daňovom riaditeľstve na základe jeho odvolania z 8. decembra 2006 proti platobným výmerom správcu dane z 3. novembra 2006. Proti rozhodnutiam daňového riaditeľstva z 12. októbra 2007 sťažovateľ podal žaloby o ich preskúmanie v správnom súdnictve.

Ústavný súd vo vzťahu k námietke sťažovateľa smerujúcej k (ne)zákonnosti postupu daňového úradu a spôsobe, akým sa s touto námietkou vysporiadal krajský súd, poukázal na skutočnosť, že žaloba sťažovateľa smerovala proti nečinnosti daňového úradu, a nie (ne)zákonnosti postupu daňového úradu, a preto nebolo nevyhnutné, aby sa touto otázkou krajský súd zaoberal aj v odôvodnení svojho uznesenia.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva „domáhať sa ochrany u príslušného orgánu“ a námietku, že krajský súd mu túto ochranu neposkytol, ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že sťažovateľovi bola v konaní krajského súdu sp. zn. 6 S 93/2007 nepochybne poskytnutá ochrana. K porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, pokiaľ by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne a pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (I. ÚS 225/05).

Odmietnutie žaloby o nečinnosť správneho orgánu samo osebe nemožno považovať za odmietnutie spravodlivosti. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti v tejto súvislosti vyslovil, že právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nezahŕňa v sebe záruku úspechu v konaní. Ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa predstáv účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia tohto ústavného práva ústavnou sťažnosťou (mutatis mutandis II. ÚS 3/97). S ohľadom na tieto skutočnosti ústavný súd považuje napadnuté uznesenie krajského súdu z ústavného hľadiska za akceptovateľné, a preto neprichádza ani do úvahy, aby ho mohol po prijatí návrhu na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie označeného základného práva sťažovateľa, a preto bolo potrebné v tejto časti odmietnuť jeho sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2009